

היום נלמד בעזרת ה':

עירובין דף ט

קורה משוכה או תלויה: מבוי שהקורה המחוברת לכותל האחד משוכה מהכותל השני ואינה נגמרת עד הכותל, או תלויה – עומדת באמצע על עמוד ומשוכה משני הכתלים: במרחק קטן ישנו דין לבוד שאנו רואים את הקורה כמחוברת לכתלים. לת"ק עד שלושה טפחים, לרשב"ג עד ארבעה טפחים אמרינן דין לבוד.

משוכה והיא תלויה: כשהקורה אינה מונחת על הכתלים אלא עומדת בגובה מעליהם ומחוברת אל הכתלים ע"י מוטות ברזל באלכסון באורך שאמרינן בו 'לבוד' – כאן החידוש שמלבד לדבוד אמרינן גם 'חבוט' – השפל והורד את הקורה כמונחת על הכתלים.

בין הלחיים ותחת הקורה: האם המקום הזה מותר בטלטול או נחשב ככרמלית ואסור? ייתכן גם שיש לו דין של מקום בפני עצמו.

מקום שאין בו ד' על ד' טפחים העומד בין רשות היחיד לרשות הרבים, מותר לבני רה"י ולבני רה"ר לכתף עליו (להניח עליו את המשא בכדי להיטיבו על גבם), ובתנאי שלא יחליפו את משאם זה עם זה שנראה הדבר שמותר להוציא מרשות לרשות.

תוך הפתח צריך לחי אחר להתירו. כגון שהיו לחיים רחבים בפתח המבוי המשמשים גם כלחי להתיר את המבוי בטלטול, אך בכדי להתיר את הטלטול במקום של הלחיים עצמם ביניהם, צריך להניח לחי אחר בראש המבוי.

יתכן שאין זה בגלל הדין של 'בין הלחיים' הנ"ל אלא בגלל שמדובר שהמבוי פתוח לכרמלית ואז **מצא מין את מינו וניעור.** זהו דין שמצאנו לגבי תומאה ולגבי איסורי אכילה וכן לענין רשויות שבת, שכיון שהמקום פתוח לכרמלית הוא נידון ככרמלית ואסור לטלטל שם בלי לחי נוסף.

(המשך בדף הבא ↓)

(המשך מדף קודם ↑)

מבוי שרצפו בלחיים: שהניח בראשו מספר לחיים ברציפות זה אחר זה ויש ביניהם ג' טפחים (ויותר, פחות מד' טפחים): אמר רבי יוחנן שהדבר תלוי במחלוקת הנ"ל בשיעור 'לבד'.

רב הונא בריה דרב יהושוע ביאר: לרשב"ג - אנו רואים את כל הלחיים כמחברים ללחי אחד ולכן משתמש במבוי עד חודו הפנימי של הלחי הפנימי ביותר. לרבנן - אין הלחיים מחברים ורק הלחי החיצוני ביותר נחשב ללחי, ומותר להשתמש עד חודו הפנימי. אך לכו"ע **אסור** להשתמש בין הלחיים עצמם.

רב אשי ביאר: מדובר שהניח את הלחיים באורך ד' אמות. לרשב"ג - אנו רואים את כל הלחיים כמחברים ונמצא שיש כאן מבוי בפני עצמו שצריך לחי אחר להתירו (כי לחי באורך ד' אמות יצא מתורת לחי ונהפך למבוי). לרבנן - אין הלחיים מחברים והלחי החיצוני הוא המתיר את המבוי ואין צורך בלחי נוסף. אך לכו"ע **מותר** לטלטל בין הלחיים.

נראה מבפנים ושוה מבחוץ: לחי שהעמידו בתוך חלל המבוי לרוחב המבוי צמוד לכותל, כך שבני המבוי רואים את הבליטה של הלחי ומזהים אותו, אך לבני רה"ר העומדים בחוץ אין ניכר הלחי ונראה כחלק מעובי הכותל. לכו"ע נידון משום לחי, כי עיקר עניינו של הלחי להוות היכר לבני המבוי שלא יטלטלו מהמבוי לרה"ר.

נראה מבחוץ ושוה מבפנים: לחי שהעמידו לאורך המבוי על הכותל ברה"ר מבחוץ, כך שלהבני רה"ר ניכר הלחי כי הוא בולט לכיוונם, אך לבני המבוי אינו ניכר שהוא נראה כהמשך של הכותל הפנימי. נחלקו בזה רבי חייא ורבי שמעון בן רבי.

כותל שצידו אחד כנוס מחברו: כותל מבוי שבראשו הוא נכנס ונעשה בקטע קטן צר יותר ואח"כ מתרחב. יתכן שהכותל נעשה רחב בכניסה למבוי ואח"כ הוא נהיה צר לאורך המבוי. כך שמבחוץ הוא נראה, אך לא מבפנים שלבני המבוי נראה הכותל אחיד. ויתכן להיפך שבכניסה למבוי הכותל נעשה צר ואח"כ הוא מתרחב לאורך המבוי. כך שלעומדים מבפנים ניכרת בליטת המבוי אך לא לעומדים בחוץ.

(המשך בדף הבא ↓)

(המשך מדף קודם ↑)

חצר קטנה שנפרצה לגדולה: חצר קטנה הסמוכה לחצר גדולה, ונפרצה כל חומת החצר הקטנה שביניהם כך שהיום העומד בחצר הקטנה הוא אותה כפרוצה במילואה לגדולה ולכן אסור לטלטל בקטנה, כיון שחצר הפרוצה למקום האסור לה אסורה בטלטול אא"כ תעשה עירוב עם הגדולה. אבל החצר הגדולה מותרת בטלטול, כיון שאינה פרוצה במילואה לקטנה שהרי יש לה כתלים משני הצדדים הממשיכים את רוחב החצר.

גם למ"ד המתיר בנראה מבחוץ ושווה מבפנים יאסור את הטלטול בקטנה כיון שמדובר שכותלי הקטנה ממשיכים לתוך הגדולה שתי אמות וניכר הדבר שאין כותלי הגדולה שבצדדים שייכים לקטנה.

קטנה בעשר גדולה באחד עשר: מדובר במקרה שהחצר הקטנה גודלה עשר אמות והחצר הגדולה אחת עשרה אמות, כך שהגדולה יתירה על הקטנה אמה אחת. ואם נעמיד שהקטנה בנויה באמצע הגדולה נמצא שכותלי הגדולה נמשכים מכל צד פחות מג' טפחים. (כיון שרוחב כותלי הקטנה עצמם נכללים בתוך שטח הגדולה, ונמצא שיש לבוד בין הכתלים של הקטנה לגדולה).

אמנם יתכן שהקטנה לא היתה בנויה באמצע ממש, אלא בצורה כזו שמצד אחד יהיו ב' טפחים ומצד שני ארבעה טפחים, כך שלא יהיה לבוד בין הכתלים.